

TODOS LOS SERES HUMANOS son merecedores de respeto y del derecho a la vida por ser "seres humanos". La dignidad de cada ser humano es intrínseca, le pertenece por ser quien es. Así lo reconoce el Preámbulo de la Declaración de los Derechos

Humanos y sobre esto fundamenta los derechos que se describen en sus treinta artículos.

Existe el peligro, sin embargo, de valorar sólo a la persona por su utilidad,

su autonomía física, intelectual o económica, su capacidad de aprender o de producir. Sería un gravísimo error dejar de respetar el derecho a vivir porque se tiene una enfermedad o se tienen demasiados años.

La situación es complicada y se tiene la valentía de plantear el problema.

Taso Aso, ministro japonés de finanzas, ha sido noticia por sus declaraciones sobre los ancianos y enfermos.

Ha manifestado que los ancianos y enfermos utilizan el dinero del Estado y ha

dicho que "el problema no será resuelto hasta que se den prisa y se mueran". Esta opinión hay que enmarcarla en el contexto de un ministro de 72 años, que pertenece a una de las familias más vinculadas a la política y que llegó a ser Primer Ministro con el Partido Liberal Democrático durante un año. Influye, también, que la esperanza de vida al nacer, en Japón, está en 83,91 años. La tercera del mundo después de Mónaco (90 años) y de Macao (84 años).

Además, su deuda pública supera el 200% del PIB y el 25% de la población supera los 60 años. El crecimiento vege-

tativo es negativo desde 2007, hoy tiene 126 millones de habitantes, pero en el 2060 rondará los 90 millones.

La situación es complicada y se tiene la valentía de plantear el problema. Aunque en este caso, invitando a una solución injusta. Parece que pasaremos del "estado del bienestar" al "estado de la muerte rápida". Siempre, hasta ahora, se había considerado que una alta esperanza de vida era un indicador del bienestar, la salud y el progreso de una nación. Pero la causa principal del envejecimiento, si vamos a la raíz del problema, radica en la baja natalidad.

Josep Casanovas

NO TOTS SOM IGUALS

Assistim, els ciutadans i ciutadanes del país, a un espectacle inaudit, vergonyós i descoratjador. No passa un dia en que no aparegui un nou cas de corrupció o una nova ramificació de les trames corruptes ja descobertes. No hi ha una portada de diari, ni una capçalera d'informatius, que no es faci ressò de les trampes i il·legalitats que cometien/cometen determinats polítics. Paraules com prevaricació, malversació, tràfic d'influències o paradís fiscal, s'han instal·lat sense adonar-nos-en gaire en el nostre llenguatge quotidià, i el que es pitjor, s'han instal·lat també en el nostre subconscient.

Convergència té la seu nacional embarcada per l'ignominiós Cas Palau, amb Fèlix Millet al capdavant, mitjançant el qual, a més d'enriquir-se tota una sèrie de gent, es va finançar il·legalment a Convergència amb diners destinats a la cultura. Per si no n'hi havia prou, ara també els hi apareix la presumpta corruptela de l'Oriol Pujol i companyia, amb l'adjudicació de les ITV's, i el Cas Crespo, d'adjudicacions il·legals i cobrament de comissions de la màfia russa per l'ex-alcalde i diputat de Lloret i el seu govern.

A l'altre soci de CiU, Unió, li ha esclatat a la cara la bombolla del Cas Pallerols, en el que han hagut de retornar una part dels fons públics destinats a la formació d'aturats que van robar i destinar a finançar el seu partit. Cal recordar que Unió ja havia tingut diversos casos més de corrupció durant els anys de Pujolisme.

Del PP no cal ni que en parlem. La Gürtel i el Cas Bárcenas encapçalen una llista de corrupcions i malversacions inacabable, que mostra com el partit que governa actualment a l'Estat no és que tingui una o dues o vint-i-cinc pomes podrides, és que funciona en base a una estructura basada en el diner negre, en les influències i en els megaprojectes urbanístics especulatius.

Finalment el PSC, amb els casos Pretòria i Mercuri al capdavant, també arrossega un gran llast d'imputacions i sospites, majoritàriament per estructures clientelars, que es magnifica encara més quan abasta el PSOE i els seus casos de corrupció.

A tot l'Estat hi tenim ja, més de 300

polítics imputats per corrupció, i la xifra creix més i més cada dia, en paral·lel al creixement de la indignació enrabada de la gent corrent. Però, cal destriar el gra de la palla, perquè no tots els polítics, ni tots els partits polítics són iguals, de la mateixa manera que un parell de mecànics que enganyin el client, o algun taxista que intenti timar als turistes, no faran que tots els mecànics i tots els taxistes siguin uns lladres.

Cada dia tenim també mostres de l'honradesa de molts polítics, i de la lluita de partits com ICV-EUiA per acabar amb els privilegis i amb la corrupció, presentant noves lleis o proposicions per a fer la política més clara, més transparent i més neta, però aquestes propostes que sí que dignifiquen la política no obtenen, ni de bon tros, el mateix ressò mediàtic que les males accions dels corruptes.

ICV-EUiA hem proposat reiteradament l'enduriment de les penes de presó per a polítics o empresaris corruptes, hem reclamat que s'ampliïn les inhabilitacions en aquests casos, hem exigim reformar el Codi Penal per a tipificar amb presó el finançament irregular de partits polítics, hem proposat limitar les donacions privades que poden rebre els partits, hem presentat propostes per a condemnar el frau en subvencions públiques amb penes de 2 a 6 anys de presó... però sabeu què? El grup parlamentari del PP, el del PSOE i el de CiU, i han votat sempre EN CONTRA. Sempre. Curiós, oi?

CiU també s'ha encarregat de tancar l'Oficina Antifrau de Catalunya, que va posar en marxa el Govern d'Esquerres, mentre ICV-EUiA proposàvem ampliar-la per a poder combatre el frau fiscal i la corrupció, que sembla estar àmpliament instal·lada també al nostre país. Què amaguen? De què tenen por?

Volem registres de lobbies, agendes públiques dels diputats i del govern, per a saber amb qui es reuneixen en cada moment, transparència total en totes les contractacions públiques, publicació de tots els salaris i del patrimoni de tots els càrrecs públics i, sobretot, una nova "Llei de transparència i accés a la informació", perquè la política és digna i més necessària que mai, però la volem fer d'una altra manera.

JOSEP CASANOVAS
Portaveu ICV-EUiA Granollers

Montserrat Ponsa

QUAN NOMÉS MANEN LES LLEIS DE MERCAT: CORRUPCIÓ...

És aquest el món que volem? Quan vam votar Democràcia, pensàvem que arribaríem a aquest port? Jo no!

Anem de mal en pitjor, immersos en un pou del qual costarà escapar-nos. Els que tenim certa edat, hem viscut força etapes difícils, de post guerra, de crisis degudes a múltiples raons, mai però cap com l'actual, ara afecta al món. Per tant, cal esbrinar causes, per a mi clares: hem posat com a déu l'economia, el mercat, els negocis, obviant les persones, els que, en definitiva morem en aquest món que gairebé ja no sentim nostre... certament no ho és, ens l'han robat. Tots som responsables, ens creiem rics. Uns pocs han fet jocs de mans, s'han baratat món-béns-vides i, ara, estem a la seva mercè. Compren i venen, imposen la seva voluntat en guerres i conflictes. Amos de les grans fortunes i banques, decideixen on cal sembrar zitzània per apoderar-se dels bens que la Natura atorga a aquells països: minerals, aigua, liti, pedres precioses... Fabriquen i distribueixen armes per tal que es matin entre germans alhora que destrossen països que, un cop acabats els disturbis, ells mateixos cuidaran de reconstruir. Aquest club de poderosos tenen els seus paradisos fiscals, diners amagats fora dels control, del seus llocs de vida. Negocien, tramen, no paguen interessos.

Compren collites, prohibeixen cultius dels pobres pagesos, dient que les llavors son únicament seves.

Prohibeixen també produccions petites de llet, vi, oli... aixó a casa nostra, més enllà de les fronteres ho fan amb el blat de moro i altres cereals que ara dediquen a la producció de combustibles. No n'hi ha prou amb acaparar i, de manera vergonyant, irromp a manera d'allau la corrupció política, desmesurada. Sempre n'hi ha hagut, però, en aquest S XXI s'ha elevat a l'enèssima potencia. Polítics i banquers, porten la bandera d'aquesta pandèmia que cal eradicar. Si quan va aparèixer el primer cas de corrupció s'hagués actuat amb mà dura, no hauríem arribat a l'estat actual. Consti que, tan culpable és el que roba, com el que para el sac o, ho veu, i no obre la boca. No ens mereix respecte gairebé ningú dels que van davant les Institucions i no cal dir de la Banca. Cal fer foc nou, treure'ns del damunt tot el paràsit que envaeix qualsevol sigla de partit, d'organització.

Que pleguin, i ens deixin engegar una nova manera de caminar, de viure, de baix a dalt, no, de dalt a baix. Sous limitats i controlats. Si molts vivim amb una pensió mil·leurista, per què hem d'escoltar que no poden viure amb 3 mil euros al mes? Si volen els ho explicarem... El que no podem permetre és que retallin temes socials: Educació, Sanitat, Cultura, Vivenda, Treball, equival al futur de tots. Ah! Hi ha un ingredient desaparegut, l'amor... el gran antídote contra la corrupció, el que tot ho cura... Si pensessin amb els altres, serien conseqüents.

MONTSERRAT PONSÀ
Escriptora